

# Leven met Autisme



Leven met Autisme  
Jelte Veenbrink

Veenbrink, J.

Cover Designer: Veenbrink, J.

© 2025 Leven met Autisme — Alle rechten voorbehouden

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgegeven via Brave New Books.



Het is mijn eerste schooldag van het nieuwe jaar en ik voel een zenuwachtige kriebel in mijn buik die maar niet lijkt weg te gaan. Terwijl ik over het schoolplein loop, zie ik overal kinderen die elkaar begroeten, lachen en druk heen en weer rennen, en voor een moment voel ik me klein tussen al die geluiden en bewegingen. Mijn handen zijn een beetje klam, mijn ademhaling onrustig, en ik probeer mezelf te kalmeren door diep in te ademen en te denken dat het vast allemaal wel meevalt, maar een deel van mij blijft gespannen. Net als ik denk dat ik misschien niet helemaal klaar ben voor deze drukte, vang ik een bekend gezicht op: Ruben. Mijn hart maakt een kleine sprong van opluchting en een warme golf van herkenning stroomt door me heen. Ik ken hem van de basisschool en gelukkig zitten we dit jaar weer in dezelfde klas. Een bekend gezicht helpt altijd, denk ik, en mijn schouders ontspannen een beetje. De bel gaat en Ruben en ik lopen richting ons lokaal. Onderweg komen we Daan tegen, een jongen die ik vorig jaar in de tweede klas heb leren kennen. “Hé Lars! Hé Ruben! In welke klas zitten jullie dit jaar?” roept hij enthousiast. “H3A,” zeg ik, en Ruben knikt bevestigend. Daan straalt en zegt: “Gelukkig, eindelijk! Ik zit ook bij jullie!” Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk en ik voel een klein beetje spanning wegebben. Samen lopen we verder door de gangen die ik zo goed ken, maar die toch ineens anders lijken door al die nieuwe gezichten en het geluid van pratende leerlingen, rinkelende kluisjes en de constante bel. Het maakt dat ik mijn stappen iets sneller zet, terwijl ik probeer rustig te blijven ademen. Wanneer we bij het lokaal aankomen, gaat de bel precies op het moment dat we naar onze stoelen lopen. Ik neem een diepe ademhaling, voel de stoel onder me en probeer mezelf gerust te stellen dat het vast een goed schooljaar wordt. Ruben geeft me een bemoedigend knikje en Daan lacht enthousiast. Voor het eerst die dag voel ik een kleine rust in me opkomen. Misschien wordt dit jaar niet zo eng als ik dacht, denk ik bij mezelf. Terwijl ik om me heen kijk naar mijn klasgenoten, merk ik dat er onbekende gezichten zijn, maar dat maakt me niet meer zo nerveus als eerder, omdat ik mijn oude vrienden om me heen heb. Het voelt bijna alsof ik een stukje van mijn oude basisschooltijd weer kan herbeleven, met bekende mensen die mijn dag een beetje veiliger maken. Ik probeer me voor te stellen hoe de lessen zullen verlopen, welke opdrachten we gaan doen en of ik dit jaar beter mijn plek kan vinden, en terwijl ik nadenk, voel ik een kleine glimlach verschijnen. Dit is het